

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 236.814 van 16 december 2016

in de zaak A. 220.890/XIV-37.259

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Clonen en Annelies Troost
kantoor houdend te 2600 Berchem (Antwerpen)
Fruithoflaan 124/14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE 5350 GRENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Peeters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 december 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:
 - “de beslissing van de korpschef van de Politiezone Grens d.d. 21 november 2016 tot dringende schorsing van [verzoekster] bij ordemaatregel met een inhouding van wedde ten belope van 25%, zoals bevestigd door het politiecollege van Politiezone Grens”;
 - “het besluit van het politiecollege van Politiezone Grens inzake de voorlopige schorsing bij hoogdringendheid van [verzoekster] d.d. 29 november 2016 met inhouding van wedde ten belope van 25%”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 december 2016, om 14.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Tom Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster maakt sedert 2003, via mobiliteit, deel uit van het operationeel kader van de Lokale Politiezone GRENS waar zij inspecteur van politie is, achtereenvolgens werkzaam in de dienst Interventie, de dienst Administratie en, opnieuw, in de dienst Interventie.

3.2. Op 20 november 2016 omstreeks 15.20 meldt terreincoach Interventie hoofdinspecteur G.Q. dat verzoekster betrokken is bij een verkeersongeval op de Kalmthoutsesteenweg ter hoogte van het kruispunt met de Bredabaan te Wuustwezel.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat een Europees aanrijdingsformulier door de bestuurders van de betrokken voertuigen wordt opgemaakt. Niettemin, na onenigheid en omdat verzoekster tekenen van dronkenschap zou hebben vertoond, wordt de politie verwittigd. Verzoekster heeft niet op de komst van het interventieteam gewacht en heeft de plaats van het ongeval verlaten.

Omdat een collega bij het ongeval betrokken was, doet het interventieteam beroep op de Politiezone NOORD voor de verdere afwikkeling die met een opsporingsonderzoek start. In het kader daarvan legt verzoekster later een positieve ademtest af.

3.4. Op 21 november 2016 neemt de korpschef de beslissing om verzoekster bij hoogdringendheid voorlopig te schorsen voor de maximale wettelijke termijn, met onmiddellijke ingang. De voorlopige schorsing wordt opgelegd met inhouding van wedde ten belope van 25 %.

Deze beslissing overweegt:

“Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier,

Overwegende, enerzijds, het bestaan van een opsporingsonderzoek lastens u ingesteld ingevolge het gerechtelijk dossier wegens aanrijding vluchtmisdrijf met dronkenschap gebeurd te WUUSTWEZEL op datum van 20 november 2016 (vastgesteld door de PZ NOORD) wegens ‘dronken voeren met vluchtmisdrijf’;

Overwegende, anderzijds, dat uw aanwezigheid binnen een dienst van de lokale politie van PZ GRENS 5350 onverenigbaar is met het belang van de dienst, doordat inspecteurs die op het grondgebied van de eigen politiezone, in dronken toestand in een verkeersongeval betrokken raken, en vervolgens de vlucht nemen alvorens de collega's vaststellingen kunnen doen, niet meer kunnen functioneren binnen die eigen politiedienst omdat ze niet meer geloofwaardig zijn ten aanzien van hun collega's en ten aanzien van de burgers die worden geconfronteerd met een politieambtenaar die alles behalve voorbeeldgedrag stelt omdat het niet geloofwaardig is dat een politieambtenaar die zelf de verkeersreglementering niet naleeft, over zou gaan tot de handhaving van dezelfde reglementering,

Door het feit dat u als politieambtenaar reeds eerder werd veroordeeld door een rechtbank (zowel in eerste aanleg als in beroep) voor dronken voeren waarbij de integriteit van de collega's in vraag werd gesteld;

Door het feit dat er thans nog tenminste één rechtszaak hangende is voor de politierechtbank voor een verkeersinbreuk;

Door het feit dat u ondanks de uitdrukkelijke kennisgevingen van de korpsleiding in aanwezigheid van uw vakbondsafgevaardigde dhr. M.G., om u

correct en voorbeeldig te gedragen waardoor u opnieuw een kans kreeg om opnieuw ingezet te worden als politieambtenaar bij de interventiedienst;

Door het feit dat u werd geïnformeerd door de korpsleiding in aanwezigheid van uw vakbondsafgevaardigde M.G., dat er protest bestond van verschillende collega's omdat zij onvoldoende vertrouwen hadden, en u toch opnieuw een kans kreeg;

Dat thans alle krediet bij de collega's weg blijkt te zijn zodat samenwerken op welke wijze dan ook binnen het korps quasi onmogelijk is geworden, omdat uw aanwezigheid thans niet verenigbaar is met de belangen van een goede werkende politiedienst waar collega's te allen tijde op elkaar moeten kunnen vertrouwen, vertrouwen dat door dit soort gedrag uiteraard volledig weg is bij alle medewerkers in het korps;

Dat thans de geloofwaardigheid van het publiek in de politie opnieuw negatief wordt aangetast;

Gelet op de dringende noodzaak, gemotiveerd door de omstandigheid dat de feiten zeer ernstig zijn (gelet op de aandacht dat een vluchtmisdrijf terecht telkens opnieuw in de media krijgt), en zeer recent zijn gebeurd (zondag 20 november 2016) waarbij de eigen collega's (opnieuw) werden geconfronteerd met uw gedrag en dat deze feiten opnieuw het nodige tumult en opschudding veroorzaken binnen het korps zodat er onmiddellijk moet opgetreden worden, los van elke andere procedure die strafrechtelijk of tuchtrechtelijk wordt gevoerd;

Dat verder uitstel niet in het belang van de dienst is, net omdat het om repetitief gedrag gaat dat in het verleden reeds een probleem vormde bij de collega's van het korps om met u samen te werken;

Dat alternatieve oplossingen op het vlak van tewerkstelling in een andere dienst dan de interventiedienst thans niet meer haalbaar zijn binnen het korps omdat uw gedrag niet onbesproken is, dat u daartoe reeds een aantal kansen hebt gekregen, en dat menig collega zich verbaast (ergert) dat dit zomaar als politieambtenaar kan blijven duren, zodat een dringende voorlopige schorsing de enige correcte oplossing is in afwachting van een verdere opvolging door het Politiecollege.

Gelet op artikel 28 van de deontologische code van de politiediensten dat duidelijk stelt dat 'elk personeelslid elke gedraging dient te vermijden, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is (artikel 132 WGP) en eveneens elke gedraging die het vertrouwen van de bevolking in de politie kan aantasten'.

Overwegende dat aan de wettelijke voorwaarden inzake de dringende voorlopige schorsing is voldaan”.

In diezelfde beslissing wordt de wedde-inhouding van 25 % als volgt gemotiveerd:

“De voorlopige schorsing die u wordt opgelegd:

houdt een inhouding van wedde in van 25 percent als duidelijk teken dat het gedrag bijzonder laakbaar is voor politieambtenaren die het vertrouwen van de bevolking in het politiekorps herhaaldelijk aantasten, terwijl de collega's alle moeite doen om excellente dienstverlening af te leveren, en de grootte van deze inhouding (namelijk het maximum) is proportioneel met het herhaald gedrag waardoor u in opspraak komt, waarbij vermeld wordt dat integriteit de belangrijkste bestaansreden van een politieagent vormt en dit telkens opnieuw niet compatibel is met de gedragingen die door u worden gesteld, ook al spelen de feiten zich telkens af buiten dienstverband.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Deze beslissing wordt op 21 november 2016 door verzoekster voor kennisneming en ontvangst getekend.

Bij die beslissing wordt verzoekster in kennis gesteld van haar recht om onmiddellijk na de uitspraak van de dringende voorlopige schorsing te worden gehoord met de mogelijkheid zich te laten bijstaan door een advocaat, een lid van een erkende vakorganisatie of een personeelslid. Zij wordt tevens verzocht daartoe contact op te nemen en een afspraak te maken met commissaris A.S. Er wordt nog meegedeeld dat de beslissing vervalt na tien dagen tenzij zij binnen die termijn wordt bekrachtigd door het politiecollege van de Politiezone GRENS.

3.5. Op 25 november 2016 wordt verzoekster, bijgestaan door een vakbondsafgevaardigde, gehoord door commissaris van politie A.S waarvan een verslag is opgemaakt en waaraan door verzoekster het door de bestuurders opgestelde Europees aanrijdingsformulier wordt toegevoegd.

3.6. In zijn vergadering van 29 november 2016 beslist het politiecollege van de Politiezone GRENS met unanimiteit om de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering wordt hernomen, te bevestigen (artikel 1), evenals de inhouding van wedde ten belope van 25 % (artikel 2). Tevens wordt beslist de voorlopige schorsing te verlengen met drie maanden en twintig dagen, zodat de voorlopige schorsing in totaal vier maanden inhoudt, te rekenen vanaf 21 november 2016 (artikel 3), evenals de inhouding van wedde ten belope van 25 % voor de volledige duur van de voorlopige schorsing (artikel 4). Deze beslissing luidt:

“Gelet op de feitelijkeheden van aanrijding met vluchtmisdrijf in dronken toestand tijdens een privé-verplaatsing op 20 november 2016 te Wuustwezel waarvan de vaststellingen gebeurd zijn door de politiezone Noord gelet op de betrokkenheid van een personeelslid van de politiezone Grens;

Gelet op de dringende schorsing door de korpschef als gewone tuchtoverheid overeenkomstig artikel 63 van de Tuchtwet van de Politie, van [verzoekster] met

inhouding van 25 % wedde met ingang van 21 november 2016, waarin zij tegelijk werd uitgenodigd om met commissaris A.S. een afspraak te maken om gehoord te worden over de genomen maatregel en de grootte van de inhouding van wedde;

Gelet op de motivering van de korpschef;

Gelet op het verhoor van betrokkene op 25 november 2016 te 10u00 door commissaris A.S., in aanwezigheid van haar vertegenwoordiger van de vakbond NSPV waarin zij haar grieven ter kennis bracht ten aanzien van de genomen maatregel van dringende voorlopige schorsing en van de grootte van de inhouding van wedde;

Gelet op het dossier zoals thans bekend; alle elementen uit het besluit en uit het verhoor van betrokkene in acht genomen;

Overwegende dat de motivering van het besluit (lees: de beslissing van 21 november 2016) pertinent zijn en worden overgenomen door de hogere tuchtoverheid ter motivering van dit nieuwe besluit;

Overwegende dat de dringendheid van de schorsing nog steeds aanwezig is door de noodzaak om onmiddellijk te handelen naar aanleiding van de feiten die van aard zijn het vertrouwen van de bevolking in de politie aan te tasten, namelijk het besturen van een voertuig met een alcoholgehalte dat de wettelijke norm overschrijdt en dat men, wetende dat men vermoedelijk te veel gedronken had waarbij een aanrijding is gebeurd, zich aan de dienstvaststellingen van de politie onttrekt zodat de politie niet de mogelijkheid heeft vaststellingen te doen met betrekking tot het al dan niet dronken voeren, wat een objectief onderzoek van de aansprakelijkheid van het ongeval op zijn minst bemoeilijkt, waardoor een burger mogelijk nadeel lijdt;

Overwegende het feit dat [verzoekster] als politieambtenaar reeds eerder werd veroordeeld door een rechtsbank (zowel in eerste aanleg als in beroep) voor dronken voeren;

Overwegende het feit dat er thans nog tenminste één rechtszaak hangende is voor de politierechtbank voor een verkeersinbreuk waarbij betrokkenen verdacht wordt van een aanrijding vluchtmisdrijf al dan niet in dronken toestand;

Overwegende dat het, gegeven de omstandigheden, opportuun lijkt de voorlopige schorsing te handhaven en te verlengen voor een totale duurtijd van vier maanden, te rekenen vanaf de aanvang van de voorlopige schorsing, zijnde 21 november 2016;

Overwegende dat de inhouding van vijftientwintig procent brutowedde gepast lijkt gezien de ernst van de feiten, het repetitief gedrag en dat de voorlopige schorsing niet de indruk mag geven betaald verlof te zijn;

Overwegende dat de aanwezigheid in het korps van betrokkenen thans onmogelijk is doordat de collega's dermate ontstemd zijn dat betrokkene in een zoveelste incident is betrokken waardoor de goede naam van de politie ernstig wordt besmeurd; en dat er geen vertrouwen meer is tussen de collega's en betrokkene om correct te kunnen functioneren binnen het korps; dat er ook geen alternatieven zijn om de betrokkene in een functie met binnendienst te laten functioneren gezien daar de commotie even groot blijft en ook in de binnen dienst alle maatregelen moeten genomen worden om de goede werking van deze diensten te allen tijde te laten blijven verzekeren; dat betrokkene reeds eerder tijdelijk was herplaatst in een binnendienst wat de nodige commotie heeft doen ontstaan;

Overwegende dat betrokkene er uitdrukkelijk, en in aanwezigheid van een vertegenwoordiger van haar vakbond, werd op gewezen dat het belangrijk is dat zij zich aan de gedragsregels houdt die van een politieambtenaar kunnen en mogen verwacht worden;

Overwegende dat er geen andere oplossing voor het conflict bestaat dan de voorlopige dringende schorsing als ordemaatregel niet alleen te bevestigen maar

tevens te verlengen tot een maximumduur van vier maanden, te starten vanaf 21 november 2016;

Overwegende dat de inhouding van wedde van vijftientig percent een duidelijk signaal is dat rekening houdt met de omstandigheden en de ernst van de feiten, en dus proportioneel lijkt;

Overwegende dat in het verweer geen elementen vervat zitten die een andere mening afdoende ondersteunen;”

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster in kennis werd gesteld op 29 november 2016.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie van niet-ontvankelijkheid wat de eerste bestreden beslissing betreft

4. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in zoverre de vordering is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Zij zet uiteen dat het slechts een voorlopige beslissing betreft, genomen bij hoogdringendheid en in afwachting van de al dan niet bevestiging door een nieuwe beslissing van het Politiecollege, te dezen genomen op 29 november 2016 die de voorlopige beslissing van de korpschef vervangt. De eerste bestreden beslissing is uit de rechtsorde verdwenen en kan niet meer het voorwerp uitmaken van een vordering tot schorsing of nietigverklaring. In de mate de eerste bestreden beslissing wel nog aanvechtbaar zou zijn, *quod non*, is de vordering laattijdig wat de eerste bestreden beslissing betreft en kan verzoekster daartegen geen uiterst dringende noodzakelijkheid meer inroepen.

Beoordeling

5. De eerste bestreden beslissing van 21 november 2016 waarbij verzoekster door de korpschef bij dringende noodzakelijkheid voorlopig werd geschorst, is genomen met toepassing van artikel 63 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: tuchtwet). Luidens deze wetsbepaling vervalt de voorlopige schorsing die bij dringende noodzakelijkheid werd opgelegd na tien dagen, tenzij zij door de

burgemeester of het politiecollege binnen die termijn wordt bekrachtigd op grond van het dossier, met inbegrip van het verhoor. De voorlopige schorsing bedoeld in artikel 63 is onmiddellijk uitvoerbaar en heeft direct grievende gevolgen voor het betrokken personeelslid. Wel heeft ze een voorlopig karakter in die zin dat ze een bekrachtiging behoeft, op grond van het dossier en het horen van het betrokken personeelslid, binnen een termijn van tien dagen. Indien de voorlopige schorsing, zoals in dit geval, na het horen van het betrokken personeelslid binnen de door de wet voorgeschreven termijn wordt bekrachtigd, dan gaat de beslissing waarbij de voorlopige schorsing initieel is opgelegd op in de bekrachtigingsbeslissing. Te dezen wordt de eerste bestreden beslissing door de tweede bestreden beslissing eensdeels bevestigd en herneemt zij uitdrukkelijk de motivering van de eerste bestreden beslissing en, anderdeels, verlengd met drie maanden en twintig dagen, zodat de voorlopige schorsing in totaal vier maanden bedraagt met ingang op 21 november 2016, dit is op dezelfde dag als de dag waarop de eerste bestreden beslissing is ingegaan. Ook de inhouding van wedde wordt bevestigd en blijft behouden op 25% voor de volledige duur van de voorlopige schorsing, dit is dus ook met ingang van 21 november 2016. De tweede bestreden beslissing verschaft aldus een nieuwe rechtsgrond aan de vanaf die datum effectief doorgevoerde schorsing van verzoekster. Op die wijze lijkt de eerste bestreden beslissing volledig te zijn opgegaan en vervangen door de tweede bestreden beslissing waardoor de eerste bestreden beslissing geen afzonderlijk bestaan meer heeft waardoor de vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing zonder voorwerp lijkt te zijn geworden en bijgevolg niet-onontvankelijk is.

6. Overwegende dat die exceptie gegrond voorkomt; dat de erin vervatte argumentatie immers correct lijkt te zijn; dat de vordering bijgevolg wat de eerste bestreden beslissing betreft niet-onontvankelijk is.

De vordering tot schorsing wordt hierna nog enkel beoordeeld wat de tweede bestreden beslissing betreft die verder wordt aangeduid als “de bestreden beslissing”.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Ernst van de middelen

Eerste, tweede en derde middel

Uiteenzetting van het eerste, het tweede en het derde middel

8. In een eerste middel voert verzoekster machtsoverschrijding aan doordat de bestreden beslissing een verkapte tuchtstraf inhoudt. Verzoekster zet uiteen dat de intentie tot straffen uit de bewoordingen van de bestreden beslissing (die de motivering van de beslissing van 25 november 2016 pertinent acht en herneemt), zelf blijkt omdat deze zich niet beperkt tot de weergave van bepaalde feiten die allerminst bewezen zijn doch eveneens het laakbaar karakter ervan vaststelt. Hieruit blijkt de intentie te bestraffen. Het bewijs van een verkapte tuchtstraf zou ook nog blijken uit de vaststelling dat het berokkende nadeel groter is dan nodig om de goede werking van de dienst te herstellen: de inhouding van het maximumpercentage van 25 % van de wedde is louter en alleen ingegeven door het vermeende ernstig en repetitief karakter van de feiten. Zij stelt in haar verzoekschrift dat tijdens de hoorzitting op 25 november 2016 “aan de hand van een concreet financieel overzicht [werd] aangetoond dat de inhouding te belope van 25 % van de wedde een onhoudbare situatie zou creëren”. In het proces-verbaal van verhoor werd hierover genoteerd: “Wat betreft de inhouding van 25 % van het basiswedde moet opgemaakt worden dat de maatregel sowieso

tot gevolg heeft dat betrokkene geen vergoedingen en of inconveniënten kan verdienen. Dit is al een beperking van haar inkomen. Als hier bovenop nogmaals 25 % wordt ingehouden dan maakt dit het leven van [verzoekster] onhoudbaar. Zij heeft huur en leningen te betalen waardoor zij niet genoeg zal overhouden om de gewone huishoudelijke boodschappen te doen. Een dom verkeersongeval mag niet leiden tot het feit dat [verzoekster] tot de bedelstaf wordt gebracht”. De tuchtoverheid is op geen enkele wijze ingegaan op dit betoog. Het werkelijk motief van de verwerende partij is schuldig gedrag te bestraffen.

In een tweede middel roept verzoekster een schending in van de artikelen 59 en 63 van de tuchtwet, van het wettigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. Zij zet uiteen dat de verwerende partij er niet in slaagt het bewijs te leveren dat aan de toepassingsvoorwaarden van de artikelen 59 en 63, daarin begrepen de hoogdringendheid is voldaan. Wat de eis van het bestaan van een strafrechtelijke vervolging of een opsporingsonderzoek betreft, stelt verzoekster dat in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd dat er een gerechtelijk onderzoek bestaat, maar dit is niet individualiseerbaar op basis van een notitienummer. Het administratief dossier omvat geen enkele indicatie over het bestaan van een tuchtrechtelijke, dan wel strafrechtelijke vervolging of opsporingsonderzoek. Het politiecollege dat op het gebrek aan informatie omtrent het bestaan van een gerechtelijk dossier werd gewezen, kan geen bijkomende informatie geven omtrent het specifiek gerechtelijk dossier of onderzoek dat een preventieve schorsing zou rechtvaardigen. Wat het belang van de dienst en proportionaliteit betreft stelt verzoekster dat de argumentatie ter verantwoording van de genomen maatregel met inhouding van 25 % van de wedde berust op loutere beweringen zodat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde. Wat de hoogdringendheid betreft, stelt verzoekster dat deze niet wordt gemotiveerd.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van zowel de formele- als de materiële motiveringsplicht, het ontbreken van een administratief dossier, het gebrek aan een concreet bewijs van de feiten en een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Wat de formele motiveringsplicht betreft,

zet verzoekster uiteen dat het niet volstaat te verwijzen naar een gerechtelijk dossier -dat niet verder wordt geïndividualiseerd- omdat verzoekster geen kennis heeft van de inhoud van het vermeende gerechtelijk dossier en zij niet kan nagaan of de inhoud ervan het standpunt van het politiecollege bevestigt. Zij acht de materiële motiveringsplicht geschonden omdat het “administratief dossier onbestaande is”. De motieven die de bestreden beslissing aanhaalt, zijn “loutere beweringen die door geen enkel stuk worden gestaafd” en zij de ten laste gelegde feiten heeft ontkend. Zij stelt dat zij zich niet “aan de vaststellingen heeft onttrokken” waartoe zij het Europees aanrijdingsformulier met betrekking tot het verkeersongeval “op basis waarvan zij haar versie van de feiten staft”, tijdens de hoorzitting heeft neergelegd en dat is toegevoegd aan het proces-verbaal. Tot slot, stelt ze dat het politiecollege de feiten niet onderzoekt zodat ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht voorligt. De inhouding van wedde berust op het laagbaar karakter van het gedrag van verzoekster “doch laat na om te verduidelijken waarom specifiek de inhouding ten belope van het maximum aandeel dient te worden weerhouden”. Zij citeert opnieuw wat is opgenomen in het proces-verbaal betreffende haar financiële toestand (zie hoger). Zij besluit dat de bestreden beslissing ook maar enige draagkracht mist en de ingehouden inhouding van 25 % niet op afdoende wijze motiveert.

Beoordeling

9. Het eerste, tweede en derde middel kunnen omwille van hun samenhang gezamenlijk worden beoordeeld. Ze hebben alle ook betrekking op de motivering van de bestreden beslissing.

10. Uit de bepalingen van de tuchtwet betreffende de dringende voorlopige schorsing volgt dat voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel twee voorwaarden vervuld moeten zijn. Vooreerst moet een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek lopen of een strafvervolgning zijn ingesteld, en voorts moet de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar zijn met het belang van de dienst.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat die in de tuchtwet bedoelde grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing te dezen zijn vervuld. Er blijkt immers dat er een opsporingsonderzoek lastens verzoekster werd ingesteld en de verwerende partij zet in de bestreden beslissing uiteen waarom zij de aanwezigheid van verzoekster onverenigbaar acht met het belang van de dienst. Dat er een opsporingsonderzoek is, betreft geen loutere bewering aangezien er wel degelijk een gerechtelijk dossier bestaat met betrekking tot het ongeval op 20 november 2016. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam over welke feiten het in deze gerechtelijke onderzoeken gaat: het betreft een -weliswaar nog te bewijzen- “aanrijding met vluchtmisdrijf in dronken toestand tijdens een privé-verplaatsing te Wuustwezel op datum van 20 november 2016” zodat verzoekster genoegzaam is ingelicht om welke feiten het gaat.

Verzoekster heeft tijdens de hoorzitting in het kader van de eventuele bevestiging van de dringende voorlopige schorsing zelf de interventie van de politie bevestigd, evenals de positieve ademtest die zij aflegde. Wat de tussenkomst van de politie betreft, vermeldt het proces-verbaal van de hoorzitting dat het volgens verzoekster haar niet ten kwade kan worden geduid dat de andere bestuurder het aanrijdingsformulier dat reeds door hem was ondertekend, niet wilde overhandigen waardoor een politietussenkomst bleek te moeten gebeuren. Volgens de verklaringen van verzoekster mocht de (andere) bestuurder het formulier niet afgeven van zijn vader. Dat er een positieve ademtest is geweest, blijkt ook uit het verslag van de hoorzitting, zij het met dien verstande dat daarover wordt verklaard dat “[verzoekster] geen dader is van een vluchtmisdrijf en dat ze op het ogenblik van de feiten niet onder invloed van alcohol was. Dit laatste wordt ook door niets of niemand bewezen. Dat zij in de latere avond positief geblazen heeft, heeft niets met het ongeval te maken. Zij heeft na het ongeval wijn genuttigd waardoor de ademtest ’s avonds op 0,29 uitkwam. Geen enkel element in het dossier bewijst iets anders”.

Dat verzoeksters aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst wordt gemotiveerd door het feit dat zij niet meer geloofwaardig is ten aanzien van de collega's noch ten aanzien van de burgers, door de verwijzing naar het voorbeeldgedrag dat zij geacht wordt te stellen en naar de eerder opgelopen veroordeling en de thans nog hangende rechtszaak. Als dusdanig komt de maatregel in de huidige stand van het geding voor als een ordemaatregel genomen in het belang van de dienst.

11. Wanneer de door de overheid overgelegde stukken zodanige gegevens aanbrengen dat het voor de rechter die van de goede trouw van de overheid moet uitgaan, aannemelijk wordt gemaakt dat de overheid tot het opleggen van de bestreden maatregel is kunnen komen, is het aan diegene die de overheid verborgen, onwettige oogmerken toeschrijft om het voor die rechter aannemelijk te maken dat ondanks de schijn van het tegendeel, een disciplinaire bedoeling aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt en het, in wezen, om een verkapte tuchtmaatregel gaat.

Verzoekster meent dat de intentie tot bestraffing louter uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zelf kan worden afgeleid. In de bestreden beslissing wordt weliswaar meermaals gewezen op het laakbaar zijn en de ernst van de feiten, doch dit is nog niet het bewijs dat de bestreden beslissing een verkapte tuchtstraf is. Immers, het aanmerken als “ernstig” van de feiten waarvoor een opsporingsonderzoek tegen verzoekster loopt, houdt nog niet in dat de verwerende partij daarmee verzoekster ook schuldig acht aan die feiten. In de motivering van de bestreden beslissingen worden de feiten uiteengezet in de voorwaardelijke wijze. Verzoekster “zou” zich blijkbaar hebben voorgesteld als politieambtenaar en “zou” aan de andere partij hebben gezegd dat “ze niet op de politie kan wachten omdat ze anders haar job kwijt zou zijn”. Daaruit blijkt genoegzaam dat verzoekster nog niet schuldig wordt geacht aan de feiten.

12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de

administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

13. Te dezen lijken de door de verwerende partij aangehaalde motieven de bestreden beslissing op het eerste gezicht te kunnen dragen: de feiten zijn - indien ze bewezen worden - ongetwijfeld ernstig en verantwoord dat verzoekster voorlopig uit het korps wordt verwijderd.

Wat specifiek de inhouding van het maximumpercentage van 25 % van de brutowedde betreft, stelt verzoekster dat niet wordt gemotiveerd waarom het politiecollege opteert voor een maximuminhouding, gelet op haar verweer hieromtrent tijdens de hoorzitting. Zij stelt in haar verzoekschrift dat tijdens de hoorzitting door verzoekster “aan de hand van een concreet financieel overzicht [werd] aangetoond dat de inhouding van 25 % van de wedde een onhoudbare situatie zou creëren”. Uit het proces-verhaal van de hoorzitting dat zowel door verzoekster als door de vakbondsafgevaardigde die haar bijstond is ondertekend, blijkt dat door verzoekster is gesteld dat de maatregel in ieder geval tot gevolg heeft dat zij geen vergoedingen en/of inconveniënten kan verdienen wat al een beperking van haar inkomen inhoudt. Als hier bovenop nog 25 % wordt ingehouden dan maakt dit het leven van verzoekster onhoudbaar. Zij heeft huur en leningen te betalen waardoor zij niet genoeg zal overhouden om de

gewone huishoudelijke boodschappen te doen. Een dom verkeersongeval mag niet leiden tot het feit dat zij tot de bedelstaf wordt gebracht. Zij stelt dat de tuchtoverheid op geen enkele wijze is ingegaan op dit betoog.

14. Krachtens artikel 64 van de tuchtwet kan de overheid die de voorlopige schorsing uitspreekt, beslissen dat die schorsing een inhouding van wedde omvat. De inhouding van wedde mag ten hoogste 25 % van de brutowedde bedragen. In ieder geval moet aan de betrokkene een nettowedde gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum zoals dat wordt vastgesteld krachtens de wet van 7 augustus 1974 'tot instelling van het recht op een bestaansminimum' worden gewaarborgd.

Op grond van artikel 64 van de tuchtwet beschikt de overheid over een discretionaire bevoegdheid inzake het al dan niet opleggen van een inhouding van wedde. De overheid dient daarbij concreet te motiveren waarom een inhouding van wedde zich opdringt, evenals de hoogte van het (maximum)percentage. Te dezen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat "de inhouding van wedde van vijftientig procent een duidelijk signaal is dat rekening houdt met de omstandigheden en de ernst van de feiten, en dus", dit om die redenen, "proportioneel lijkt". In de bestreden beslissing wordt bovendien nog gesteld dat "in het verhoor van verweer geen elementen vervat zitten die een andere mening afdoende ondersteunen".

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat op geen enkele wijze op haar betoog werd ingegaan. De verwerende partij geeft immers uitdrukkelijk aan eensdeels waarom zij de inhouding van 25 % nodig en proportioneel acht (dit is omwille van de omstandigheden en de ernst van de feiten) en anderdeels dat in verzoeksters verweer - daarin begrepen haar verweer betreffende haar financiële situatie -, geen elementen vervat zitten die naar de beoordeling van de verwerende partij een andere mening afdoende ondersteunen. Die motivering volstaat. Het is niet omdat een motivering kort en bondig is dat ze niet afdoende is, mede in het licht van de gegevens waarover de verwerende partij

beschikte op het ogenblik waarop zij haar beslissing heeft genomen. Er kan niet aan worden voorbij gegaan dat verzoekster tijdens de hoorzitting slechts in (zeer) algemene bewoordingen heeft gewezen op haar financiële situatie die haar leven onhoudbaar zou maken met verwijzing naar haar vaste kosten (huur, lening, etc.), doch zonder enige verdere concretisering. Het blijkt immers niet dat zij op dat ogenblik - anders dan zij thans doet bij de neerlegging van haar vordering tot schorsing - ter concretisering van het onhoudbaar karakter van haar financiële toestand bedragen heeft geciteerd of documenten (facturen, bankuittreksels, enz.) heeft bijgebracht op grond waarvan de verwerende partij mogelijk tot een andere beslissing had kunnen komen. Aan het proces-verbaal van verhoor werd op vraag van verzoekster slechts één document toegevoegd, namelijk het Europees aanrijdingsformulier dat op generlei wijze in verband kan worden gebracht met de door haar aangehaalde financiële situatie. In die omstandigheden kan de verwerende partij geen gebrek aan zorgvuldigheid worden verweten; evenmin lijkt in deze stand van het geding een schending voor van de formele- of de materiële motiveringsplicht voor te liggen.

15. Het eerste, tweede en derde middel zijn niet ernstig.

Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van de hoorplicht die moet worden nageleefd bij het opleggen van een preventieve schorsing. Zij stelt dat zij met de beslissing van 21 november 2016 in kennis wordt gesteld van haar recht om te worden gehoord door politiecommissaris A.S., en de mogelijkheid om zich te laten bijstaan door een advocaat, een vakbondsafgevaardigde of een personeelslid en dat haar telefonisch is meegedeeld dat zij op 25 november 2016 zou worden gehoord. Het is slechts op 21 november 2016 dat zij op basis van de tekst van de beslissing van de korpschef van diezelfde dag kennis heeft kunnen nemen van de vermeende

feiten. Die beslissing verwijst enkel naar de relevante regelgeving alsook naar een gerechtelijk dossier met onbekend notitienummer. Ze omvat geen bijlagen noch vermeldt ze het recht op inzage in het dossier. Onder de “uiteenzetting van de feiten en omstandigheden” staat, zonder uitleg, vermeld: “Aanrijding met vluchtmisdrijf in dronken toestand tijdens privé-verplaatsing. Wuustwezel, zondag 20 november 2016 - omstreeks 1500-1600u”. Enige verduidelijking ontbreekt evenmin worden bijkomende stukken aan verzoekster ter kennis gebracht. Zij meent derhalve dat een schending van de hoorplicht voorligt.

Beoordeling

17. In zoverre verzoekster zich op een schending van de hoorplicht beroept, moet worden vastgesteld dat verzoekster met de beslissing van 21 november 2016 op haar recht om te worden gehoord werd gewezen en dat zij daartoe contact moest nemen met politiecommissaris A.S.. Zij werd vervolgens op grond van een telefonische afspraak opgeroepen om te worden gehoord op 25 november 2016. Tevens moet worden vastgesteld dat in de beslissing van 21 november 2016 genoegzaam alle elementen zijn vermeld ter verantwoording van de maatregel van de voorlopige schorsing met inhouding van 25 % van de wedde. In die beslissing werd gewezen enerzijds op het feit dat verzoekster het voorwerp is van een opsporingsonderzoek en anderzijds op de redenen waarom geoordeeld werd dat de aanwezigheid van verzoekster onverenigbaar is met het belang van de dienst. Het ontbreken van het nummer van het opsporingsonderzoek heeft haar niet geschaad. Zij heeft genoegzaam haar standpunt kenbaar kunnen maken omtrent de haar ten laste gelegde feiten. Ze wist over welke feiten het ging wat blijkt uit haar verweer, weergegeven in het proces-verbaal, waaruit blijkt dat zij uitvoerig betwist dat zij vluchtmisdrijf pleegde, heeft gewezen op het Europees aanrijdingsformulier dat zij aan het proces-verbaal heeft laten toevoegen en dat zij de resultaten van de op een later tijdstip dan de aanrijding afgenomen ademtest nuanceert. Verzoekster verduidelijkt overigens niet op welke wijze zij zich beter had kunnen verdedigen door het loutere kennis hebben van de betrokken notitienummers van de

opsporingsonderzoeken. Aldus is verzoekster voldoende in kennis gesteld om op nuttige wijze haar standpunt aangaande de voorgenomen maatregel te laten kennen. De hoorplicht werd gerespecteerd.

18. Het vierde middel is niet ernstig.

Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

19. In een vijfde middel beroept verzoekster zich op een “schending van het onpartijdigheidsbeginsel - machtsafwending”. Verzoekster zet uiteen dat hoewel zij “aanvankelijk een goede band had met de korpschef” gaandeweg problemen ontstonden, naar aanleiding waarvan zij zich op 25 april 2006 genoodzaakt zag klacht neer te leggen lastens hem bij het Comité P wegens belaging in haar privéleven (zoals het zelfs ’s nachts bestoken met sms-berichten, enz.). Hiervan is een dossier opgesteld gekend onder notitienummer AN. 53 XX. Onder druk van de korpschef, diens loze beloften ter zake en teneinde haar tewerkstelling niet in gevaar te brengen, heeft verzoekster die klacht uiteindelijk ingetrokken. Zij heeft zich niet van de indruk kunnen ontdoen dat de korpschef haar is blijven viseren. Zij wijst nog op eerder opgelegde maatregelen “die nu eens haar schorsing, dan weer haar overplaatsing voor ogen hadden, doch in een procedure voor uw Raad werd de zaak wegens het complete stilzwijgen van de verwerende partij in haar voordeel beslecht”. Zij meent dan ook dat de beslissing van de korpschef van 21 november 2016 is ingegeven door de verzuurde relatie. De bestreden beslissing is een loutere bevestiging daarvan zonder ook maar enige inbreng van het politiecollege zodat ook ernstige twijfels rijzen omtrent de onpartijdigheid van dat college dat zich louter laat aanwenden als een instrument.

Beoordeling

20. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat er van machtsafwending sprake kan zijn, moet daarenboven het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest.

21. Zoals reeds uit de bespreking van het eerste en het tweede middel bleek, brengt verzoekster onvoldoende ernstige en overeenstemmende vermoedens aan waaruit kan blijken dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft louter met de intentie om haar te bestraffen. Verzoekster meent te dezen dat het bewijs van de partijdigheid te vinden is in het feit dat zij in 2006 een klacht tegen de korpschef heeft neergelegd. Naast de vaststelling dat de feiten waarvoor zij deze klacht neerlegde en de klacht zelf dateren van 2006, dit is 10 jaar geleden, komt dit argument voor als een loutere overtuiging van verzoekster, temeer nu blijkt dat zij deze klacht zelf heeft ingetrokken. De omstandigheid dat verzoekster de vernietiging heeft bekomen van een herplaatsingsbeslissing van 5 jaar terug houdt op zich nog niet het bewijs in van enige partijdigheid of kwaad opzet in hoofde van de korpschef. In zoverre verzoekster aldus verwijst naar maatregelen die voorheen door de korpschef jegens haar werden genomen, dient vastgesteld te worden dat deze maatregelen van de korpschef geen aanwijzingen bevatten van de partijdigheid van het politiecollege dat met unanimité heeft beslist, en van de intentie van het politiecollege om haar te sanctioneren. Daargelaten de waarachtigheid van de vermeende partijdigheid van de korpschef, kan niet worden aangenomen dat die automatisch moet worden doorgetrokken naar het politiecollege omdat het zich, na onderzoek en kennisneming van het dossier en het proces-verbaal van verhoor, aansluit bij de motivering van de beslissing door de korpschef. Het politiecollege heeft een eigen onderzoek gevoerd naar de noodzaak om de beslissing houdende dringende voorlopige schorsing en de inhouding van 25 % van de brutowedde te

bevestigen en te verlengen waartoe het uiteindelijk heeft beslist. Het feit dat dat politiecollege zich aansluit bij de motieven van de korpschef levert op zich geen bewijs dat dit college partijdig zou zijn.

22. Het vijfde middel is niet ernstig.

23. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VII. Anonimisering

24. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

25. Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoekster niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien december tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

bijgestaan door

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Kaat Leus